

Załącznik nr 2

Realizacja zadania nr 7 – przeprowadzenie we wszystkich klasach konserwatoriów pod hasłem *Mój przyjaciel jest inwalidą – jak kształtować podstawy akceptujące?*

Temat został zrealizowany we wszystkich klasach na godzinie z wychowawcą. Poniżej prezentujemy scenariusz projektu realizowanego przez kl. II bc pod opieką wychowawcy p. Ariony Królikowskiej.

SCENARIUSZ LEKCJI WYCHOWAWCZYCH W RAMACH PROJEKTU BEZPIECZNA SZKOŁA- BEZPIECZNY UCZEŃ

TEMAT LEKCJI: Mój przyjaciel jest inwalidą – jak kształtować podstawy akceptujące niepełnosprawność?

Cel ogólny: Kształtowanie u uczniów postaw akceptacji i tolerancji wobec osób niepełnosprawnych oraz szanowania praw innych.

Cele operacyjne:

Uczeń

- rozumie pojęcie tolerancji
- uświadamia sobie znaczenie tolerancji i konsekwencje jej braku,
- jest wrażliwy na odmienność innych postaw,
- unika nietolerancyjnych zachowań,
- efektywnie współpracuje w grupie
- dyskutuje
- ocenia postawy i zachowania
- wyciąga wnioski.

Metody pracy:

- praca w grupach,
- praca indywidualna,
- dyskusja,
- „burza mózgów”

Materiały pomocnicze:

- film „Ja w środku tańczę” reż. Damien O'Donnell
- arkusze papieru, flamastry,
- tablica

Czas trwania zajęć: 4 jednostki lekcyjne

Uczestnicy: klasa druga szkoły ponadgimnazjalnej

Koordynująca: wychowawca klasy – Ariona Królikowska

TOK LEKCJI

1. **I etap pracy** - Wprowadzenie do tematu o niepełnosprawności. Obejrzenie filmu „Ja w środku tańczę” w reż. Damiena O'Donnella.

2. W toku pracy domowej uczniowie mają napisać recenzję filmu i przygotować się do dyskusji na temat niepełnosprawności w kontekście obejrzanego filmu.

3. **II etap pracy** – odczytanie wybranych recenzji . (Fragmenty recenzji poniżej).

Film to droga do niezależności dwóch młodych mężczyzn, Roryego O'Shea i Michaela Connollyego. Obaj są niepełnosprawni, uwięzani do wózków inwalidzkich, jednak marzą, żeby zmienić coś w swoim życiu. Chcą stać się samodzielni i niezależni. Głównego bohatera Roryego poznajemy w momencie, gdy trafia do ośrodka pomocy. Jesteśmy świadkami jego buntu i niezadowolenia ze wszystkiego, widać, że to nie są odpowiadające mu warunki. Postanawia, więc razem z przyjacielem zapanować nad własnym życiem. Film przedstawia ich trudną, ale wartościową drogę do własnego mieszkania, normalnego funkcjonowania, usamodzielnienia się.

Moim zdaniem jest to świetnie przedstawiona historia, ze wspaniałym i ciekawym scenariuszem, dostarcza wielu wrażeń, często wzruszeń. Dzięki niemu możemy pogłębić naszą wiedzę na temat niepełnosprawności.

Według mnie jest to bardzo dobrze zrealizowany scenariusz. Film jest zdecydowanie wart obejrzenia. Powinniśmy go zobaczyć choćby po to, aby uświadomić sobie, jak wielką tragedią jest bycie niepełnosprawnym. Dzięki niemu możemy przez chwilę wczuć się w życie chorych osób.

Natalia

Gdy jesteśmy odizolowani od ludzi, których mamy ochotę poznać; gdy jesteśmy traktowani jak gorsj; gdy nie potrafimy znaleźć zrozumienia na świecie – to do czego nas to doprowadzi? Wszak nikt nie jest idealny; poniżenie, to cnota ludzka. Czyż Jezus sam nie powiedział: „Kto się poniży, zostanie wywyższony, a kto się wywyższy, zostanie poniżony?”

Witajcie, nazywam się Dawid, a to recenzja niezwykle wzruszającego i poruszającego filmu, pt: „Ja w środku tańczę” wydanego w 2004 roku w reżyserii Damiena O'Donnella.

Film opowiada historię dwójki młodych chłopaków, którzy brutalnie naznaczeni przez los, toczą walkę o to, by móc żyć samodzielnie. Rory O'Shea oraz Michael Connolly (w tych rolach James McAvoy i Steven Robertson) to dwójka

młodych, niepełnosprawnych osób, które pragną wolności. Poznają się w kolejnym dla nich domu dla osób niepełnosprawnych. Pierwszy: to typowy buntownik; drugi natomiast to całkowite jego przeciwieństwo – zamknięty w sobie chłopak o łagodnym charakterze, który pogodzony jest ze swoją sytuacją. Ich spotkanie wywołuje jednak falę niepokoju oraz lęku; co stanie się z nimi? Postanawiają za wszelką cenę walczyć o swoje. Pomaga im młoda oraz piękna Siobhan (w tej roli Romola Garai).

Gra aktorów jest wspaniała; świetnie zagrane oraz dopasowane role do bohaterów. Jest to jeden z filmów o niepełnosprawności, który niesie jasny przekaz dla ludzi bojących się kontaktu z osobą niepełnosprawną. To, że ktoś jest ułomny czy niedorozwinięty, nie znaczy, że jest gorszy od tych pełnosprawnych; to najgorsza możliwych teorii, jaka istnieje. Film ten pokazuje, że tacy ludzie również mają swoje uczucia, marzenia, chęci, wzloty i upadki, rozum, wolną wolę. Potrafią kochać i się z tym nie kryją.

Jest to kolejny przykład na to, że można ukazać ogromny problem społeczeństwa naprawdę udanie. „Ja w środku tańczę” to nie historia tylko i wyłącznie dwójki niepełnosprawnych osób. To przede wszystkim historia rozwagi oraz samodzielności, do której od samego początku dążyli nasi bohaterowie.

Reżyser starał się nam przekazać, że granica dla osób niepełnosprawnych, to nic takiego; można się wówczas normalnie bawić, zachowywać oraz „tańczyć”

I oto cały film „Ja w środku tańczę”. Jak już wcześniej wspomniałem, niezwykle poruszający oraz wzruszający. Pokazuje nam, że nie trzeba traktować osób niepełnosprawnych gorzej od nas; należy im się zrozumienie i pomoc, ale przede wszystkim – tolerancja. Bądźmy tolerancyjni, bo gdyby nas spotkał taki los, to wówczas my byśmy o to prosili.

Dawid

Na lekcji wychowawczej z całą klasą obejrzałam film pt. „Ja w środku tańczę” (ang. *Inside I'm Dancing*). Jest to brytyjsko-francusko-irlandzka produkcja z 2004 roku, wyreżyserowana przez Damiana O'Donnella. Film opowiada o dwóch niepełnosprawnych mężczyznach, którzy próbują się usamodzielniać. Rory O'Shea i Michael Connolly wynajmują mieszkanie i poszukują osoby, która mogłaby się nimi zająć. Zdecydowali, że będzie to Siobhan.

Główne role zagraли: Rory O'Shea - James McAvoy, Michael Connolly - Steven Robertson a Siobhan - Romola Garai. Aktorzy ci wcielili się w swoje role znakomicie.

Film ten to wzruszający dramat obyczajowy, który chwilami potrafi rozśmieszyć do łez. Przedstawia historię młodego mężczyzny cierpiącego na dysfazję mięśni, który trafia do zakładu dla niepełnosprawnych w Dublinie. Jest nim Rory O'Shea, pełny życia młody człowiek, który pragnie poczuć wolność. W zakładzie poznaje kolegę również niepełnosprawnego. Postanawiają wynająć wspólnie mieszkanie i zatrudniają opiekunkę, robią to tylko po to, by choć przez chwilę poczuć się wolnym. Jesteśmy świadkami ich trudnej drogi w zdobyciu mieszkania, ich problemów, sukcesów i porażek.

Film Damiana O'Donnella wywarł na mnie wielkie wrażenie, ponieważ uświadomiłam sobie, że tych dwóch młodych niepełnosprawnych ludzi potrafi być bardziej wolnymi niż ja i moje otoczenie. Serdecznie zachęcam do obejrzenia tego filmu.

Marta

4. Omówienie prac i zebranie wniosków: uczniowie byli pełni uznania dla aktorów wcielających się w niełatwe role młodych niepełnosprawnych bohaterów, film wywołał wzruszenie oraz zainicjował dyskusję wokół prawa ludzi niepełnosprawnych do niezależności i problemów niezrozumienia ich potrzeb przez ludzi zdrowych.

5. **III etap pracy** - W trakcie „burzy mózgów” zgromadziliśmy pytania, które nasunęły się po obejrzeniu filmu i napisanych recenzjach. Posłużyły one do dalszej dyskusji.

- Czy osoby niepełnosprawne mogą być samodzielne?
- Z jakimi przeszkodami borykają się niepełnosprawni?
- Czy bycie niepełnosprawnym to bycie innym?
- Czy ludzie niepełnosprawni spotykają się z brakiem zrozumienia ich potrzeb? Dlaczego?
- Jakiej pomocy oczekują niepełnosprawni?
- Jak rozmawiać o niepełnosprawności?

6. **IV etap pracy** – Praca uczniów w grupach. Wynikiem naszej dyskusji są plakaty z hasłami promującymi tolerancję, równość i szacunek wobec ludzi niepełnosprawnych:

7. **Ewaluacja** pracy – uczniowie chętnie przystąpili do realizacji projektu. Oferowali swoje pomysły, dzielili się wiedzą, współpracowali w zespołach, zabierali głos w dyskusji, realizowali zadania w toku pracy domowej. Wyrazili aprobatę takich form zajęć jako częstszych.

Opracowała i koordynowała mgr Ariona Królikowska – wychowawca klasy IIBC